

Η ακολουθία γεγονότων γύρω από τη δολοφονία του αλβανού κρατούμενου Ιλί Καρέλι (Kundret Kume) είναι ήδη ευρέως γνωστή. Την Τρίτη 23 Μαρτίου ο Ιλί εκτέλεσε ένα βασανιστή δεσμοφύλακα, τον Γιώργο Τσιρώνη, στις φυλακές Μαλανδρινού. Δύο μέρες μετά οι ελληνόμπατσοι έκαναν αυτό που ξέρουν να κάνουν πάντα με τους εθνικ@ς άλλ@ς. Τον βασάνισαν και τον σκότωσαν στις φυλακές Νιγρίτας. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτή η κοινωνία σκοτώνει μετανάστ@ς χωρίς ιδιαίτερο λόγο, σε δρόμους, χωράφια, εργοτάξια, νοσοκομεία, φυλακές, αστυνομικά τμήματα. Είναι σαφές ότι σε αυτό το χωράφι που ονομάζεται Ελλάδα, στα σχεδόν 200 χρόνια της θλιβερής του ύπαρξης, όσ@ δεν είναι ελληνοχριστιαν@, είναι ανεπιθύμητ@ εδώ και ότι η ζωή τους δεν αξίζει να βιωθεί παρά μόνο για όσο εξυπηρετούν τα συμφέροντα του εθνικού κορμού. Όταν δε οι άλλ@ απαντούν στη συνεχή στοχοποίηση κι εξολόθρευση του εαυτού τους, επιστρέφοντας ένα ελάχιστο κομμάτι της βίας που υφίστανται, τότε η τιμωρία τους είναι το πρώτιστο καθήκον προς την πατρίδα και η ικανοποίηση των πιο βαθιών επιθυμιών του ελληνικού λαού, όπως αποτυπώθηκε στις αριστέρες και δεξιές παραδόσεις του, στα τραγούδια του και κυρίως στην ίδια τη συγκρότηση της ταυτότητας του μέσα από την εξόντωση των μουσουλμάνων, των τουρκων των ελλήν@ν ή μη εβραίων, των μακεδόν@ν, των μεταναστ@ν, των ελλήν@ν ή μη ρομα, των απάτριδων, των εθνοπροδοτών.

Τα άλλοθι των ελλήν@ν

Από αυτή την άποψη, η δολοφονία του καρέλι, ως αλβανού μετανάστη που τόλμησε να απαντήσει στους θύτες του ήταν προδιαγεγραμμένη. Γιατί δε θεωρούμε ότι το βασικό κίνητρο της δολοφονίας ήταν η υπαρκτή υποτίμηση από το κράτος της ζωής των κρατούμενων, ούτε πολύ περισσότερο ότι ήταν μια στιγμή αυτοδικίας και αυθαιρεσίας μια ομάδας αγανακτισμένων σωφρονιστικών. Αυτό το δεύτερο επίχειρημα χρησιμοποιήθηκε ευρέως για να δείξει ότι έχουμε κάποιους κακούς σωφρονιστικούς που συμπεριφέρονται αντιδημοκρατικά και να μεταθέσει τις ευθύνες από την ίδια τη δημοκρατία που σα σύστημα που συντηρεί φυλακές, καθιστά τα βασανιστήρια εξαίρεση από το νόμο-κανόνα περί ελέγχου και ρύθμισης των σωμάτων των φυλακισμένων. Ταυτόχρονα, σε αυτή τη ρητορική έχουμε κι ένα κλασικό δείγμα του 'καθαρού' και 'κομπού' ρατσισμού που καταδικάζει το δολοφόνο Καρέλι για την εκτέλεση του βασανιστή αρχιφύλακα και αισθάνεται αποτροπισμό για την πράξη του αλλά και ζητάει να τιμωρηθεί στα πλαίσια του νόμου και του κράτους δικαίου. Επί της ουσίας, ο λόγος αυτός εξισώνει τον Καρέλι με τους θύτες του αποκηρύσσοντας και τους δύο ως ανθρωποκτόνους. Κι όταν δεν το κάνει σε κάθε περίπτωση, υπονοεί ότι ο Καρέλι έχει μερίδιο ευθύνης για τη δολοφονία που υπέστη προσβάλλοντας τη μνήμη του. Αυτή, λοιπόν, η φιλελεύθερη σχετικοποίηση παντρεύεται με μια εθνική αγανάκτηση καθώς «γίνονται στην δημοκρατία μας τέτοια πράγματα» και, επιπλέον, αγχώνεται για τον αντίτυπο της χώρας στο εξωτερικό. Όσ@ τα λένε αυτά, τ@ ενοχλεί κυρίως η διαπάνη της βίας, που καθιστά τη χώρα απολίτιστη και μη-δουτική: δηλαδή η μείωση του διεθνούς κύρους της στην ιεραρχία των διακρατικών ανταγωνισμών και της δυνατότητας της να ασκεί επιρροή. Είναι σύνηθες αυτές οι αναλύσεις να διατυπώνονται με slurs κι εκφράσεις που προδίδουν ένα αποικιοκρατικό βλέμμα για τις χώρες του τρίτου κόσμου όπως το απαίσιο «ελλαδιστάν» ή οι αγανακτισμένες δηλώσεις τύπου «γίναμε Ιράν, πακιστάν, ζιμπάμπουε κλπ». Όμως και η αντιεξουσιαστική ρητορική ενάντια στη δημοκρατία και το κράτος όχι μόνο δεν επαρκεί ως πλαίσιο κατανόησης του συμβάντος αλλά συγκαλύπτει και την κύρια πηγή του πάθους εκδίκησης, τη συμβολική και υλική απόλαυση που άντλησαν οι δεσμοφύλακες από τη θάνατωση του Καρέλι μέσω βασανιστηρίων. Και η πηγή δεν είναι άλλη από το αντιαλβανικό μίσος των ελλήν@ν. Κάθε ερμηνεία που το πάει άλλο, μιλώντας για τους κακούς σωφρονιστικούς, το κράτος και το κεφάλαιο, το μνημόνιο κλπ στην ουσία μεταθέτει το πρόβλημα. Συγκαλύπτει την ευθύνη της ελληνικής κοινωνίας και με αυτό τον τρόπο βρίσκεται στο ίδιο τραπέζι διάλογου με τον πιο αυθεντικό λαϊκό λόγο, αυτόν που σταράτα, αντρίκια κι έξω απ' τα δόντια λέει «καλά του έκαναν» ή πιο παθιασμένα «κάτι τέτοι@ς πρέπει να τ@ς κρεμάνε».

Άλλωστε οι ελληνικές κριτικές ενάντια στο κράτος, τη δημοκρατία κλπ δε μας πείθουν γιατί υπάρχουν και κάτι λαϊκές πολιτοφυλακές και συνελεύσεις αριστέρων / αναρχικών που έχουν ακριβώς τις ίδιες αντιλήψεις για τους αλβανούς «κακοποιούς» με τους μπάτσους, τους σωφρονιστικούς και τους του 'εθνικού κορμού' και τείνουν μάλιστα να εφαρμόζουν παρόμοια δυναμικές λύσεις...

Η απόλαυση της θυματοποίησης τ@ άλλ@

Τώρα, όμως, περνάμε στο κύριο πιάτο της κριτικής μας. Γιατί δεν αποκαλύπτεται ότι οι εγχώριοι αντιρατσιστ@ς παραμένουν ελληνομυχ@ μόνο στον τρόπο και στα επιχειρήματα με τα οποία καταγγέλλουν τη δολοφονία του Καρέλι. Πολύ περισσότερο μιλάει καθόλου το γεγονός ότι ο Καρέλι έγινε συμπαιθής σε αυτ@ς μόνο επειδή δολοφονήθηκε. Μόνο δηλαδή επειδή απέκτησε το status του θύματος. Αν ο Καρέλι παρέμενε το ζωντανό υποκείμενο που εκτέλεσε ένα βασανιστή αρχιφύλακα κόβοντας του την καρδιά, παίρνοντας μια μικρή εκδίκηση για τις διακρίσεις, τους αποκλεισμούς και τις ταπεινώσεις που είχε υποστεί σαν αλβανός μετανάστης από μπάτσους, δικαστές και έλληνες πολίτες και τιμωρούταν απλώς με βάση το κράτος δικαίου, τότε δε θα υπήρχε καθόλου θετικός λόγος γι' αυτόν από καμία σχεδόν αντιφασιστική / αντιαυταρχική μειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Δε θα έβγαине κανένα κείμενο συμπαραστάσης από την 'κοινωνική αναρχία', καμία ανακοίνωση από ανθρωπιστική οργάνωση, κανένα άρθρο στον αριστερό τύπο που να τον δοξάζει ως μάρτυρα. Το μονόλογο θα τον είχαν οι φασίστ@ς, οι υποστηρικτ@ς της τάξης και της ασφάλειας και οι καταγγελίες «για την επιείκεια του σωφρονιστικού συστήματος όπου οι εγκληματίες κάνουν ό,τι θέλουν». Θα έσπερναν τη χολή τους ρητορεύοντας για τους αλβανούς κακοποιούς που σκοτώνουν και απειλούν τις ελληνικές οικογένειες. Ήδη είχαν κυκλοφορήσει άρθρα που έχιζαν το ετεροκανονικό προφίλ του πατριώτη οικογενειάρχη για τον «αδικοχαμένο» αρχιφύλακα. Και οι έλλην@ς αντιρατσιστ@ς τι θα απάνταγαν? Κάποιοι@ θα σιωπούσαν, κάποιοι θα συμφωνούσαν μέσα τους ή κι ανοικτα, με τους πιο ξεδιάντροπ@ από αυτούς να λένε ότι σε «κάτι τέτοι@ς χρειάζεται όντως να πέσει τσεκούρι» ή ότι «δεν είμαστε αλληλεγγυοί με όλους τους μετανάστες και με τους εγκληματίες», ενώ κάποιοι@ απλώς θα άλλαζαν θέμα. Θα έλεγαν ότι το θέμα είναι η ενότητα της εργατικής τάξης, η προστασία των ατομικών δικαιωμάτων, το μνημόνιο, το δντ, η χρηματοδότηση της χρυσής αυγής από το μαρινάκι κλπ. Θα λέγαμε ότι κι οι τρεις αυτές αντιμετώπισεις του περιστατικού κολυμπούν στα ίδια πατριωτικά σκατά.

Και μια ανθελληνική ματιά στο πτώμα του Τσιρώνη...

Κι όμως όσ@ είναι αντιφα και έχουν ελάχιστη ενσυναίσθηση της έντασης του ελληνικού ρατσισμού, ξέρουν ότι σε τέτοια συμβάντα δεν επιδέχονται αμήχανες απαντήσεις και «ναι μεν αλλά...» Γιατί αυτές οι αντιδράσεις βρίσκονται ξεκάθαρα στο πλευρό της κοινωνίας των θυτών. Το να σηκώσει το μαχαίρι ένας αλβανός κρατούμενος μετανάστης απέναντι στον έλληνα βασανιστή του, που τον εξαπάτησε για πολλοστή φορά εξευτελίζοντας τον είναι μια σπάνια στιγμή χειραφέτησης. Γιατί αν μια επίθεση ή δολοφονία μπάτσου / δεσμοφύλα είναι πάντα θεμιτή, έχει ιδιαίτερη σημασία όταν γίνεται από κάποιο@ που έχει στιγμιαίως για την εθνική ταυτότητα του και έχουν καταδικαστεί τα βιώματα του στη σιωπή μέσα σε αυτόν το βούρκο, πόσο μάλλον από κάποιο@ που είχε στερηθεί το προνόμιο πρόσβασης στην πολιτική, κοινωνική, πολιτισμική ζωή σε αυτή την κοινωνία γιατί αυτή τον έσπρωξε προς τα πίσω. Τα διάφορα προνόμια που αποδίδει μια συγκεκριμένη κοινωνία αποτυπώνονται και στη δυνατότητα σου να εξεγερθείς και να επιτεθείς ενάντια στα υποκείμενα που σου ασκούν εξουσία και σε προσβάλλουν. Γι' αυτό, όταν βλέπουμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία στους διάφορους ριζοσπαστικούς χώρους είναι αρτιμελείς στ8 cis έλληνες και ηγεμονεύουν συνήθως αρρενωπές συμπεριφορές, λέμε ότι αυτό είναι επανειβεβαίωση εθνικών και έμφυλων προνομίων. Η πιο αυθεντικό λαϊκό λόγο, αυτόν που σταράτα, θέση του υποκειμένου που επιτελεί μια πράξη, παίζει σημαντικό ρόλο στην αξιολόγηση της ως συμβάντος. Τη δολοφονία του Τσιρώνη δεν τη γιορτάζουμε απλώς σαν το εργατικό ατύχημα ενός μπάτσου, που είναι απολύτως συνεπές με την ποιότητα της δουλειάς του, αλλά και σαν μια δυναμική πρακτική ανάκτησης χώρου και διεκδίκησης αυτονομίας από τον Ιλί Καρέλι.

Αλβανικές αντιστάσεις

Όμως για τους αλβαν@ς ποινικούς δε θα υπάρξει στήριξη από κανένα κίνημα, δε θα βγούν αφίσες, δε θα γίνουν μικροφωνικές, δε

ή με τ@ς ελλήνων@ς!

θα συγκροτηθούν συνελεύσεις. Η ίδια σιωπή των ελλήνων@ν ριζοσπαστ@ν υπήρχε και όταν έγινε η πιο μαχητική απόδραση μεταναστ@ν στα τρικάλα από τους 11 αλβανούς κρατούμενους, ή όταν έπεσε ο Μάριον Κόλα μαχόμενος με καλάνσκοφ από τα πυρά της ελληνικής αστυνομίας. Γιατί όλοι αυτοί δεν ταίριαζαν με το προφίλ του αδύναμου θύματος για το οποίο μπορούν να τρέξουν και να επιβεβαιώσουν τα προνόμια τους οι ελαρ/ελαν αλληλεγγυ@. Οι τελευταί@ μάλλον ένιωθαν την ίδια εχθρότητα απέναντι στις κοινότητες που έχουν φτιάξει οι αλβαν@ μέσα στις φυλακές με αυτήν που ένιωθε κι η υπόλοιπη ελληνική κοινωνία. Εθνικό φρόνημα, βλέπεις. Γιατί, για όσο διάστημα οι 11 των τρικάλων κατάφεραν να κρυφτούν και να επιβιώσουν έξω, αυτό συνέβη χάρη στη συμπάθεια κάποιων άλλων αλβαν@ν μεταναστ@ν που λόγω βιωμάτων ξέρουν πόσος φασισμός υπάρχει στον εγχώριο αντεγκληματικό λόγο και τις πρακτικές των μπάτσων και των δικαστ@ν. Οι τρομοκρατικές σκούπες στις φυλακές των εκαμ με τους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια που ακολούθησαν μετά την απόδραση, έγιναν για να κάμψουν αυτές ακριβώς τις συμμαχίες, όπως και η παρουσία μπάτσων στα χωριά που κρύβονταν οι δραπέτες και οι έλεγχοι και οι απειλές σε μετανάστ@ς που ζούσαν ή περνούσαν από κει με την υπόνοια της υπόθαλψης εγκληματία. Αυτή η αλβανική νεολαία που παραμένει παραβατική, που το δεκέμβρη του '08 πετούσε πέτρες στα τμήματα για την οποία ο Κόλα κι ο Ριζαΐ έχουν γίνει πρότυπα αντίστασης και ηρωισμού είναι κάτι που έχει τρομάξει τις ελληνικές αρχές και αποτελεί ένα θέμα προτεραιότητας η καταστολή της. Η αναρχία ως πολιτικός χώρος σε αυτές τις ανπιστάσεις είναι εχθρική, χαρακτηρίζει τ@ς αλβαν@ς ποινικ@ς ως 'αντι-κοινωνικούς εγκληματίες', δείχνοντας πόσο ταυτίζεται με τις αξίες της ελληνικής κοινωνίας και πόσο αισθάνεται άνετα με το σεξισμό, το ρατσισμό και τον εθνικισμό της. Την ίδια ώρα, στα πλαγιάκια αναρχικών ακούς φήμες για τους αλβανούς μαφιόζους που κάνουν κουμάντο στις φυλακές ή για τον εθνικισμό των αλβανών και αναρωτιέσαι: Τι διαφορετικό θα έλεγε ο Στόχος ή η χρυσή αυγή; Εδώ και χρόνια άλλωστε κομμάτι της αναρχίας στα εξάρχεια, στα πλαίσια μιας συνάρθρωσης του στυγματοσμού των χρήστ@ν ουσιών και των μικροdealers με τον εθνορατσισμό, 'κάνει σκούπες' στα πρεζάκια και στις παρέες μεταναστ@ν που πουλούν χόρτο κι άλλα ντρόγκια, μιλώντας για τον κίνδυνο της εθνικιστικής αλβανικής μαφίας στην περιοχή. Βλέπουμε ότι ο εθνικισμός των ελλήνων@ν αναρχικών δε φαίνεται μόνο στις σιωπές τους αλλά και στις δράσεις τους, καθώς λειτουργούν ενίοτε και σαν πρωτοπορία της κοινωνίας των θυτών και της εξολοθρευτικής της βίας ενάντια στ@ς άλλ@ς της.

Κάθε εχθρός της χώρας μας είναι σύμμαχος μας!

Παρόλαυτα, οι πράξεις διατηρούν τη σημασία τους. Πρώτη φορά μετά από τόσες δολοφονίες κρατουμένων και κυρίως μεταναστ@ν χωρίς καμία συνέπεια, αναγκάστηκε το κράτος να διώξει ομαδικά σωφρονιστικούς για ανθρωποκτονία με βασανιστήρια. Η αλήθεια είναι ότι η μόνη πίεση που δέχτηκε το ελληνικό κράτος και συνέλαβε ένα μέρος των δεσμοφυλάκων βασανιστών / δολοφόνων, δεν ήταν από κάποιο αντιφασιστικό κίνημα αλλά από τις πιέσεις του αλβανικού κράτους και για να προλάβει μια πιθανή έκρηξη των κρατουμένων, όπου η πλειοψηφία είναι μετανάστ@ς και οι αλβαν@ έχουν ισχυρή παρουσία ανάμεσα τους. Παρά την επιτήρηση και την τρομοκρατία οι κρατούμενοι σε διάφορες φυλακές κινητοποιήθηκαν συνδένοντας την οργή για τα βασανιστήρια και το φόνο με τους αγώνες ενάντια στις φυλακές τύπου Γ'. Έβγαλαν κείμενα κι έγγραψαν και φώναξαν συνθήματα που κατήγγειλαν ως βασανιστή τον Τσιρώνη και μίλησαν ενάντια στη δολοφονία Καρέλι, ενώ ένας ρουμάνος κρατούμενος έκανε απόπειρα ανθρωποκτονίας με αυτοσχέδιο μαχαίρι, πάλι σε σωφρονιστικό.

Οι μόνες διαδηλώσεις που έγιναν για τον Καρέλι έγιναν στην αλβανία ενάντια στην ελληνική πρεσβεία. Και ακούστηκε σε όλα τα εγχώρια media και καφενεία η συνήθης ελληνική γκρίνια για «αλβαν@ς φασίστες που χαρακτηρίζουν συλλήβδην τ@ς ελλήνων@ς ως ρατσιστ@ς.» Η αλήθεια είναι όμως ότι η μόνη σοβαρή δημοσιογραφική πηγή για τον αντιαλβανικό ρατσισμό των ελλήνων ήταν πάντα τα αλβανικά μέσα. Όχι επειδή ήταν αντιφασιστικά αναγκαστικά από πολιτική άποψη αλλά επειδή αποτέλεσαν μια στοιχειώδη ανάπαυλα στην ακραία ρητορική μίσους των ελλήνων@ν.

Ενώ, μειοψηφικές ομάδες ανέλαβαν μαχητικές δράσεις εκδίκησης. Η ομάδα 'μηδενιστές-συμμορίες εκδίκησης' επιτέθηκε με χειροβομβίδα στο αυτοκίνητο του δεσμοφύλακα Γ. Μπαρδάκη στο Αιγάλεω. Στη Θεσσαλονίκη ο 'αναρχικός πυρήνας δράσης' έβαλε βόμβα στο σπίτι του ανθρωποφύλακα Δερμετζόπουλου. Ενώ ένα δέμα-έκπληξη που περιείχε βόμβα έφτασε στο Α.Τ. Ιτέας στη Φθιώτιδα όπου συνελήφθη ο Καρέλι. Σωφρονιστικ@ και μπάτσοι κάνουν πλέον πιο ανήσυχο ύπνό. Όχι από τύψεις. Αν είχαν τέτοιες, θα είχαν παραιτηθεί ή καλύτερα αυτοκτονήσει. Απλώς γνωρίζουν ότι το μίσος εναντίον τους από κάποι@ που έχουν υποστεί τη βία τους ή που απειλούνται από αυτή έχει θεριώσει. Η διαφορά έτσι εξακολουθεί να καταφάσκει.

Εμεις σαν ανθέλληνα@ς αντιφασιστ@ς ξέρουμε ότι μόνο ο τρόμος και η απειλή των συμφερόντων τους μπορεί να κάμψει τη δολοφονική συνοχή

των ελλήνοχριστιαν@ν. Γι'αυτό οποιαδήποτε κριτική στον ελληνικό εθνικισμό και για τις επιθέσεις, τις διακρίσεις εναντίον των μεταναστ@ν και των μειονοτήτων αυτής της χώρας είτε προέρχεται από την τουρκία, είτε την αλβανία, είτε τη μακεδονία, είτε τις ηπα είτε την κίνα, είναι και καλοδεχούμενη και συχνά η μόνη αποτελεσματική απάντηση στον ελληνικό εθνικισμό ελλείμει ενός οργανωμένου και μαχητικού εσωτερικού εχθρού.

Always antisocial always antifascists

Οι αθόρυβες ή ηχηρές προσπάθειες των μεταναστών να ζήσουν μέσα σε ένα βούρκο ελλήνων είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει σε αυτή τη φασιστοχώρα. Όταν αναφερόμαστε στις δράσεις των μεταναστ@ν – π.χ. την απεργία πείνας των 300 μεταναστών στην υπατία, τ@ς μετανάστ@ς μικροπωλητ@ς έξω από την ασοεε, όσ@ς αγωνίζονται να περάσουν τα σύνορα και να ξεφύγουν από έλεγχο των μπάτσων στο κέντρο, όσους παραβιάζουν τους ελληνικούς νόμους για να ζήσουν, αυτ@ς που προσπαθούν να βελτιώσουν τις υλικές συνθήκες διαβίωσης μέσα σε ένα ρατσιστικό καταμερισμό εργασίας που τους επιβάλλεται – μιλάμε στην ουσία για τη σημαντικότερη καθημερινή δράση ενάντια στον ελληνικό ρατσισμό και φασισμό, την ικανότητα μόνο και μόνο των 'Άλλων' να επιβιώσουν απέναντι σε μια πλειοψηφία που τους μισεί. Γι' αυτό κι εμείς σαν antiifa επιστρέφουμε το μίσος σε αυτή την κοινωνία που ορίζεται από αυτή την πλειοψηφία και θα μάστε πάντοτε αντι-κοινωνικ@ και ανθέλληνα@ς.

Ανθελληνικές επιθυμητικές μηχανές

Στα πλαίσια της πάλης ενάντια στο cis-σεξισμό και τον έμφυλο δυισμό, όταν αναφερόμαστε αόριστα σε ένα ή περισσότερα άτομα ή ομάδες που δεν είναι ξεκάθαρη η έμφυλη ταυτότητα τους χρησιμοποιούμε το @ ως κατάληξη, για να συμπεριλάβουμε και αυτ@ς που δεν αναγνωρίζουν τον

ενσώματο εαυτό τους ούτε στην ανδρική ούτε στη γυναικεία ταυτότητα, που αυτοπροσδιορίζονται ως genderqueer, neutral κλπ. Επιπλέον, γενικά, σιχαινόμαστε την ελληνική γλώσσα. Είναι μια γλώσσα σεξιστική και ρατσιστική, όσο και τα υποκείμενα που τη μιλάνε. Άλλωστε γνωρίζουμε ότι η επιβολή αυτής της απλοποιημένης καθαρεύουσας έγινε με εθνοκαθάρσεις, υποχρεωτική κατάποση μουρουνολαδου στην ασφάλεια, τη βέργα του δασκάλου και του καθηγητή στο σχολείο κι άλλα παρόμοια για να ξεχαστούν τα μακεδονίτικα, τα αρβανίτικα, τα βλάχικα, τα σεφαρδίτικα και να περιφραχθεί η εθνική καθαρότητα κοντρα σε μια μπάσταρδη και πολυεθνική βαλκανική γλωσσική παράδοση με πολλές προσμειξεις και χρώματα. Γι' αυτό απολαμβάνουμε τα παπακια, τα greeklish, την αργκό, τις ανορθογραφίες, τις ασυνταξίες και οποιαδήποτε digital ή μη αλλοίωση της εθνικής καθαρότητας της γλώσσας στο πλαίσιο της κατεύθυνσης της κάλυψης των δικών μας αλλόκοτων επιθυμιών επικοινωνίας.